

Криволи покрай гората
необъхтана пътека —
край пътеката огнище
тлее и гасней полека.

Ту подпуши, ту отнейде
пламъченъ езикъ избие;
като млеченъ стълбъ високо
въ небесата димъ се вие.

Ей, равниа, треина плахо
въ небеса зорница ясна,
и огнището край пътя
вече догоре, изгасна.

Тамъ незнаенъ скитникъ снощи
огънь стъгна, отпочина,
гре се . . . зорн не дочакалъ,
подрани и си замина.

Де ли той сега се скита?
Де ли той ще да замръкне
въ тъмна нощъ — и, да се сгрее,
накъ огнище ще да стъкне?

Колко ли таквизъ огнища
ще запали и остави! —
И съ зората рано утринъ
ще замине, и забрави.